

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. július 2.
(csütörtök)**

Szepesy László

ÍGÉRETEK AZ ÍTÉLET UTÁNRA

Énekek: 89,1-7, 235

Alapige: Sofóniás 3,9-13

„Akkor változtatom majd a népek ajkát tisztává, hogy mind segítségül hívják az Úr nevét, hogy egy akarattal szolgálják Őt. Kús folyóvizsein túlról hozzák imádóim, szétszórt népemnek leányai ételáldozatomat nékem. Azon a napon nem szégyenülök meg egyetlen cselekedetért sem, amelyekkel vétkeztél ellenem; mert akkor eltávolítom körödből azokat, akik kérkedve örvendeznek benned, és nem kevélykedel többé az én szent hegyemen. És marasztok közötted nyomorult és szegény népet, akik bíznak az Úr nevében. Izráel maradéka nem cselekszik hamisságot, nem szól hazugságot, és nem taláztatik szájában álnokságnak nyelve, hanem legelésznek és lenyugosznak, és nem lesz, aki felrettentse őket.”

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, minél inkább kijelented magadat nekünk, és egyre jobban megismerünk Téged, annál inkább rá kell csodálkoznunk arra, kicsoda vagy Te, és milyen könyörületes, nagyirgalmú, hosszútűrő és kegyelmes vagy. A zsoltáros sem győz rácsodálkozni arra, hogy milyen nagy a Te hűséged, és hogy a Te irgalmadról örökké lehetne énekelni.

Szerettünk volna így dicsőíteni és rácsodálkozva magasztalni Téged ezzel az énekkel, de szívünk és lelkünk gyakran lehúzik bennünket, és a földi élet gondjai, a mindennapi teendők és szívünk fájdalmai elfelejtetik velünk azt, hogy ki vagy Te, és minket kivé tettel, mikor gyermekeiddé fogadtál bennünket. Több zsoltárban is Dávid azzal bátorítja magát és szólítja fel magát arra, hogy „*áldjad, én lelkem, az Urat*”, mert valóban elfeledkezünk erről, hogy Téged dicsőítsünk, hogy Téged áldjunk, összeszedjük naponként mindazt a csodát, amit értünk teszel kegyelmedből, nemcsak a naponkénti gondviselés

ÍGÉRETEK AZ ÍTÉLET UTÁNRA

munkájára gondolva, hanem a bűnbocsánatra, a kegyelemre, a megigazításra, a megszenteltetésre, az örök élet ajándékára, amit Krisztusban nekünk adott. De hogyha csak személyes életünkre vagy gyülekezetünk életére nézünk is, akkor is számtalan okunk van hálát adni Neked. Urunk, szeretnénk, hogy ha ebben változtatnád szívünket, életgyakorlatunkat, hogy Benned örvendő néppé hadd váljunk, és nemcsak bűnünk megvallásával és Előtted való alázattal, hanem valóban neved dicséretével, az engedelmségre való törekvéssel is.

Köszönjük Neked, hogy a mai fárasztó munkás nap után együtt lehetünk testvéri közösségben, és kérhetjük, hogy szólíts meg az Igén keresztül úgy, ahogyan csak Te tudsz, hogy a Szentlélek nyitogassa szívünket a Te szavad előtt, és Ő teremje meg gyümölcsét bennünk. Úgy, ahogy a délutáni zápor is megöntözte a földet, kérjük, hogy az Ige is végezze el azt a munkát a szívünkben, és tegye termékennyé és gyümölcsözővé azt.

Így áldd meg kérünk együttlétünket, Szentlelked munkájával áldj meg bennünket kegyelmesen Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

A felolvasott igeszakasz is egyik bizonyítéka annak, hogy a hívő ember szemszögéből nézve Isten tettei közül sosem az ítélet az utolsó szó, hanem az Ő népének megújításáé és megtisztításáé. Azaz Isten sosem fejezi be az Ő munkáját az ítélettel, nem mondja azt, hogy azután már ne várjunk Tőle semmi mást, hanem a hívőknek mindig reményt ad arra, hogy az ítélet után következik a megújítás, a megújulás, a helyreállítás. Gondoljuk végig, hogy ez számtalan alkalommal így volt, és mindig is így lesz a történelem folyamán. Ádám bukása után jött az előre megígért ítélet (a lelki halál, az emberi természet megromlása, a földi élet megátkozása), de az ítélet után (amit egyébként nem vitt teljesen végbe Isten) a hívőknek reménységet adott Isten arra, hogy Krisztus le fogja győzni majd a kígyót, a bűnt és annak fejére tapos, ezzel pedig győzelemre vezeti saját népét a bűnnel szembeni harcban, meg fogja újítani az embereket. Ítélet után adatott a megújulás reménysége. Az özönvíz idején is Isten megmutatta ítéletében a bűn miatti haragjának nagyságát, az egész emberiséget majd hogyan eltörölte a föld felszínéről, de az ítélettel nem ért véget minden, mert volt folytatás, Isten megőrzött egy magot, egy családot, amelyet aztán megsokasított, és amelyből elhívta Ábrahámot, és utódaiból létrehozta az Ószövetség hívő egyházát.

Sofóniás próféta Júda ítéletét hirdette meg – ezt könyvéből már olvashattuk –, és ez az ítélet be is teljesedik nem sokkal a meghirdetés után a Babiloni Birodalom által, a seregek jönnek, elfoglalják egész Júdát, Jeruzsálemet lerombolják a Templommal együtt. De még mielőtt ez megtörténne, Isten meghirdeti a próféta által a felolvasott igeszakaszban, hogy lesz az ítélet

után maradék, a hívők közül többen megmaradnak, mégpedig olyan maradék, akiket Isten megtisztít, megőriz. Továbbmegyek – Sofóniás próféta szavai előre is mutatnak, és Isten tettei szintúgy tovább mennek az Ószövetségnél. Krisztus szolgálata is nem ért véget a golgotai kereszten végrehajtott ítélettel – mert az ítéletvégrehajtás volt, a mi bűneink büntetését ítélte meg Isten a golgotai kereszten az Ő egyszülött Fián –, de a kereszt után kezdődött csak igazán – hadd fogalmazzak így – az egyház létrehozása, emberek újjáteremtése, újjászületése, és az evangélium világszerte való hirdetése. Az ítélet után jött a megújulás.

És ha előre nézünk a jövőbe – Isten ígéretei alapján természetesen –, akkor nekünk, hívőknek az a reménységünk, hogy Isten az ítélet napja után, ami majd egyszer eljön, amit a világ nem hisz el, de az Ige határozottan állítja, hogy elközelít, Isten folytatja munkáját, és újjá fogja teremteni az egész világmindenséget, és örök, tökéletes, büntelen étellel fog minket is megajándékozni. Láthatjuk, hogy Isten sosem az ítélettel fejezi be munkáját, nemcsak abban mutatja meg saját dicsőségét és igazságosságát (abban is, de nem csak abban), hanem a kegyelemben, az újjáteremtés munkáiban. Miért van ez így? Talán részben azért, hogy ne a bűn határozza meg Isten utolsó tettét (ítélet), hanem a kegyelem, amelyben meg akarja mutatni azt, hogy Ő milyen könnyörülő és kegyelmes Atyánk is! Sokféle oka van még ennek, ebbe nem akarok belemenni, csak azt akarom megmutatni, hogy amikor Sofóniás próféta a hosszadalmas ítélethirdetése után – amit könyvében olvashatunk – rátér erre az igei üzenetre, akkor Isten megmutatja, hogy az ítélet után Ő folytatja a kegyelem munkáival.

Ezt nekünk, hívőknek, és a mindenkori Anyaszentegyháznak mindig is szem előtt kell tartanunk. Ha netán ítéletes időket élnénk meg személyes életünkben, vagy úgy látjuk, hogy egyházunkra ez következne, akkor ebbe az isteni ígéretbe kell kapaszkodnunk, hogy az ítélet után Isten megújítja az Ő népét! Sofóniás próféta által is Isten azért hirdette meg a felolvasott szakaszban található számtalan ígéretet, hogy a hívők abba kapaszkodjanak, azokban bízzanak, és reménykedjenek a nehéz, ítéletes idők alatt is. Mert ha a prófétának csak az ítéletet kellett volna meghirdetnie, és ez lett volna az utolsó szava Istentől, és Sofóniás azt mondta volna, kész, befejeztem, nincs több üzenetem Istentől, akkor a hívők azt hitték volna, hogy ők is elvesznek Jeruzsálem bűnös városával együtt és Júda bűnös népével együtt. A próféta könyvének vége azonban – a 3. fejezet második fele – Isten azon ígéreteiről szól, amelyben egyházának megújítását festi le előttünk. Ezek az ígérek pedig fontos alapját képezték Isten népe hitének a háború és a babiloni fogság idején, ezekre nézve reménykedtek ott a fogságban a hívő zsidók a szabadságban, a templomi kultusz, az áldozatbemutatók megújulásában és Jeruzsálem újjáépítésében. Ezek az ígérek voltak hitük fő alapjai, hogy Isten megígérte ezeket.

Isten ezért adja nekünk ígéreteit, hogy azokat megismerve, azokban híve reménykedjünk Őbenne, várva mindazt, amit prófétái által kijelentett az Igében. Mert az ígérek arról szólnak, hogy Isten mit és hogyan fog majd tenni velünk és értünk. És ha ezen elgondolkozunk, akkor rá kell csodálkoznunk, hogy egyáltalán kapunk Istentől ilyen ígéreteket. Ő nem lenne köteles a jövőről nekünk beszélni, nem lenne köteles kijelenteni azt, hogy mit fog tenni velünk vagy értünk, de mégis megteszi. És csodálkozzunk rá arra, hogy Isten ezt megteszi, mert bármiféle ígérettel – most hadd fogalmazzam meg ilyen szemszögből is, hogy mit jelentenek az ígérek – Isten önként, nem kényszerből kötelezi magát, hogy valamit meg fog tenni. Ő, a mindenható, aki akarata tanácsából bármi jót megcselekedhet, korlátozza magát ígéretei által. Mert azután, hogy Ő megígéri, Ő nem tehet másként, mert Ő nem hazug. Rácsodálkoztunk mi már erre, hogy Isten ígéreteket ad nekünk? Rácsodálkoztunk már arra, hogy mindezeket részben értünk is teszi, nekünk adja az ígéreteket Krisztusban, hogy legyen mibe és kibe kapaszkodnunk, hinnünk, legyen kit várnunk? Nem akarok belemenni Isten ígéretei csodálatos voltának kifejtésébe, de röviden azért beszélnem kell róla, mert Sofóniás által is azért adta saját népének az ígéreteket, hogy azokból ők – hadd fogalmazzak így – profitáljanak, hitükben megerősödjenek az ígérek által. Amikor tehát azt kérdezzük, hogy miért íratott le ez az igeszakasz, a válasz az, azért hogy ezek által az ígérek által Isten népe megerősödjék a hitben.

Hogyan hathatnak Isten ígéretei a mi hitünkre? Először is az elé a döntés elé állítanak minket, hogy igazaknak tartjuk-e őket, vagy pedig nem. Ez egy nagyon alapvető döntés. Halljuk a Szentírásból Isten ígéretét, az elsődleges, amit el kell döntenünk magunkban, hogy mi azt mondjuk rá, hogy ez igaz, vagy pedig nem. Nem attól lesz igazá, hogy mi annak tartjuk, de számomra nagyon is fontos, hogy én igaznak mondom-e ki, vagy nem tudom elhinni. Azaz döntenünk kell, hogy mit hiszünk: Isten hazudik az Ő ígéreteiben, vagy pedig Ő nem olyan, mint mi, emberek, hanem mindent, amit megígért, megcselekszik. Nemcsak azért, mert mindenható, és meg tud tenni bármit, amit ígért, hanem mert Ő nem akar hazudni nekünk, a velünk való kapcsolatában Ő azt akarja, hogy elhiggyük, hogy Ő mindenben az igazat mondja nekünk, nem ver át, Isten nem csap be, tekervényes úton nem játszik ki minket. Elhisszük mi ezt, hogy minden ígérete igaz? Ez utóbbi felől akar megerősíteni bennünket az Ige, a 4Mózes 23,19-ben: „*Mond-e Ő valamit, hogy meg ne tenné? Ígér-e valamit, hogy azt ne teljesítené?*” A válasz egyértelmű.

De ígéretei szoros összefüggésben vannak az Ő hűségével is. Abban, ahogyan minden bűnünk ellenére megtartja az Ő ígéreteit. Gyakran így gondoljuk, hogy ha valaki ellenem vétkezik, akkor nem kell betartanom az ígért szavamat neki. Mi hányszor vétkezünk az Úr ellen, Ő mégis betartja az Ő ígéreteit, és ebben a tettében mutatkozik meg leginkább népéhez, hozzánk és a velünk kötött szövetségéhez való hűsége, mert velünk is szövetségre lépett,

új szövetségben élünk, és a szövetségnek vannak ígéretei. Isten eme hűségének rendkívüli gyakorlati fontossága van számunkra, hogy elhisszük-e, hogy Isten hűséges, ez képezi, ez a hűsége Istennek a talaját a meggyőződéseinknek, amit az Ige alapján hiszünk. Az Ő hűsége adja az alapját a mi reményiségünknek, és az Ő hűsége adja okát az örömünknek. Ez ment meg minket a kétségbeeséstől, amihez a saját hűtlenségünk vezethetne minket. Mert ha a saját életünkre és tetteinkre nézünk, gyakran érzünk bizonytalanságot, hogy megint hűtlen voltam az Úrhoz. Bűneink miatt félelmet érezhetnénk, hogy méltatlanok vagyunk Isten ígéreteire, és rettegünk attól, hátha megváltozik a Vele való kapcsolatunk. De amennyiben nem magunkra, hanem Istenre és az Ő hűségére nézünk, akkor bizonyosak lehetünk abban, hogy az evangélium ígéretei a mieink, és Isten velünk is megcselekszi azt a sok jót, amit az evangéliumokban megígért.

Továbbá Isten ígéretei és hűsége buzdít is minket arra, hogy kudarcaink ellenére folytassuk küzdelmünket a bűneink ellen. Nem bátorító az, amikor az ember elbukik, és Isten mégis az ígéreteit hozza elénk? Nem bátorít, hogy kelj fel, bánd meg bűnödöt és folytasd, fordulj az Úrhoz, Ő felkelt téged? És az ígéretetek nem motiválnak minket az engedelmességre, hogy hálából Istennek engedelmeskedjünk?

Végül pedig mindaz, amit Isten megígér nekünk, ha hiszünk bennük, azok megtöltik szívünket örömteli várakozással, mert csak ha hiszel az ígéretetekben, akkor fogod azt örömmel magadénak tudni, és tudod azt örömmel elfogadni. Ha nem hiszed el, hogy van mondjuk egy tízmilliárdos örökséged, se nem örülsz neki, se nem várod, hogy megkapd. De ha tudod, hogy két éven belül a tiéd lesz, nem örömmel várod azt? Isten mennyivel többet készít számunkra! Mikor mélyen a tudatában vagyunk annak, hogy mi eljátszottuk Isten minden áldását, mert bűnnel nem lehet áldást kiérdemelni, hanem a tökéletes engedelmességgel, akkor nem bátorít meg minket, és nem az öröme vezet el bennünket, hogy Isten mégis nekünk adja ígéreteit? Bár nem érdemlem meg, de mégis enyémek az ígéretetek. Ha elhiszed ezt, öröm születik a szívedben a Szentlélek munkája révén.

Látjuk tehát, hogy Isten ígéretei mennyire fontosak hitünk szempontjából!? Hitünk alapját képezik, megmentenek minket a kétségbeeséstől, buzdítanak minket a folytatásra a bűn elleni harcban a hívő életre, és örömteli várakozásra adják a mi szívünket. Isten Sofóniás próféta által azért jelentette ki ezeket az ígéreteket, hogy ezeket a most felsorolt munkáit Isten elvégezze a hívők szívében. De ezt csak úgy lehet, hogy az ígéreteket elhiszik és megragadják a hívők. Ma is, ránk nézve is igazak mindezek az ígéretetek, Isten ígéreteibe nekünk is így kellene kapaszkodnunk, hogy hitünk megbátorodjék, és az Úrhoz vezessen bennünket minden ígérete. Mert minden ígéret lényege az, hogy az Úr Jézus Krisztushoz vezessen minket, mert Őbenne lettek Isten ígéretei igenné és Ámenné! Őbenne valósultak meg, és Őáltala

ÍGÉRETEK AZ ÍTÉLET UTÁNRA

kaphatjuk meg azokat. A folytatásban, a 14. verssel kezdődő szakaszban, amit nem olvastam fel szándékosan, a próféta Krisztusról kezd el beszélni, azzal bátorítja a próféta a hívőket, hogy az Úr közöttetek lesz, és ezáltal lesz az ígéret valósággá (de erről majd a következő alkalommal szeretnék szólni).

Most, hogy már látjuk, miért adja Isten az ígéretek Sofóniás próféta által a hívőknek és nekünk is, röviden nézzük meg ezeket az ígéretek, hogy konkrétan mik is ezek. Minden egyes ígérést nem tudok hosszabban kifejteni, mert annyit sorol fel itt ebben a rövid néhány versben az Úr Igéje, hogy az felölelne egy igehirdetés-sorozatot. Ezért most csak röviden nézzük meg, hogy mivel bátorít minket Urunk, milyen munkákat akar Ő véghez vinni bennünk, itt a gyülekezetben is.

Az első fő ígérete az, hogy az egyházban, a hívők szívében helyreállítja az Ő tiszteletét. Azaz a te és az én életemben helyre teszi azt, hogy ki Ő nekünk, meglátatja magát velünk olyannak, mint aki a mi tiszteletünkre méltó. Egy másik szóval hadd éljek: olyannak mutatja magát, akit mi tudunk imádni. A világon annyi mindent imádunk, de hogyha Istent ismerjük meg, és Ő munkálkodik a szívünkben, akkor Őt imádandónak ismerjük meg. Ő az Ő tiszteletét akarja helyreállítani az életünkben, ez az egyik fő ígérete. Azaz olyanokká tesz minket, akik az Ő akarata szerint, és nem a saját elképzeléseiket, különféle babonákat követve tisztelik Őt, amikor például itt a gyülekezetben vasárnaponként összejövünk. Gondoljunk bele, hogy a reformáció alkalmával is ez történt: megtisztult az istentisztelet, a templomokat hívó elődeink megtisztították a különféle szobroktól és képektől, az istentisztelet liturgiáját, rendjét, menetét a különféle babonás szokásoktól, mint például a füstöléstől és sok más egyébtől, és a Biblia útmutatását követve alakították ki a többnyire ma is használt istentiszteleti rendet. Testvérek, mindent, amit vasárnap teszünk a harangozástól kezdve egészen odáig, hogy kimegyünk az ajtón, a Biblia határoz meg: az énekeinket, az imádságainkat, az igehirdetést, a könyörgést, az adakozást, a testvéri közösséget, Isten nevének segítségül hívását, az úrvacsorai közösséget, mindent az Ige alapján teszünk, mert Ő helyre akarja állítani az Iránta való tiszteletünket biblikus módon. Pont ezért ez a helyreállítás nemcsak arról szól, hogy részt veszünk egy istentiszteleten, hanem számomra személyesen válik ez az alkalom az Isten iránti tiszteletem kifejezésévé. Mikor vasárnap eljövök, nem csak végig ülök és szenvedem passzív módon az istentiszteletet, hanem hitemmel aktív módon részt veszek benne, és áldom és magasztalom azt az Urat, aki megismertette magát velem. Helyreállítja az Ő tiszteletét a mi szívünkben. Az Úr helyes imádata és tisztelete mindig az elsők között van, amiért Ő munkálkodik.

Ezen belül a munkáján belül sok mindent megígért Sofóniás által is. Hadd olvassam fel ezeket az ígéretek: *„Akkor változtatom majd a népek ajkát tisztává, hogy mind segítségül hívják az Úr nevét, hogy egy akarattal szolgálják Őt. Kús folyóvizein túlról hozzák imádóim, szétszórt népemnek*

leányai ételáldozatomat nékem.” Már ez a néhány sor is számtalan ígéretet tartalmaz. A teljesség igénye nélkül néhányat hadd soroljak fel. Először is Isten azt ígéri, hogy minden népre kiterjeszti áldását, nemcsak a zsidók fogják Őt tisztelni, hanem minden nemzetből hív el magának tanítványokat. Testvérek, ez mennyire aktuális nekünk! Nemcsak a külföldön folytatott missziók szemszögéből fontos ez, hanem az, hogy Isten az én szívemben ilyen hatalmas, hogy olyanokat, akikről én nem gondolnám, nem is feltételezném, hogy valaha megtérhetnek és hívők lehetnek, Isten mégis képes megragadni és újjá teremteni. Mert mi gyakran tudni véljük, hogy ki lehet hívővé, és ki nem, pedig az Úr olyanokat is az Ő gyermekeivé fogad, akikről soha nem is gondolnánk. Így volt ezzel Júda népe is. A pogányok megtérése szerintük lehetetlen dolog volt. Akkor sötétségben és bálványimádásban élnek, hogy ismerhetnék meg az élő Urat? – gondolták sokan. Hány emberről feltételezzük mi ezt ma? Szomszédokról, rokonokról. Hát ő biztos nem! És aztán nézünk körbe ma a világban, a zsidók azt hitték, rajtuk kívül nem lehet más Isten népe, most pedig Isten a legtöbb nemzet szívébe elültette a hit magját és az evangélium ígéreteit. Isten kegyelmét a mi elképzeléseink nem korlátozhatják! Elhisszük ezt az ígéretét: minden nép ajkát tisztává teszem, hogy *„mind segítségül hívják az Úr nevét”*? Ilyen Úrnak látom Őt?

További ígérete: azt ígéri a zsidóknak, hogy a szétszórt állapotukat megszünteti, ismét lesz egy hely, ahová összejöhetnek a zsidók, és vihetik ételáldozataikat. Mert azt mondja: *„Kús folyóvizein túlról hozzák imádóim ... ételáldozatomat”*. Tehát akkor van egy hely, ahova összejöhetnek, azaz áll a templom. Ez a babiloni fogság ideje alatt nem volt igaz, de utána, amikor a templom újraépült, megvalósult Istennek ez az ígérete, összegyűjti az Ő népét. Ebben az ígéretben ott van Istennek ez a csodálatos munkája a mi emberi szívünkben, hogy a hívők képesek akár nagy áldozatokat is hozni azért, hogy Istent tiszteljék, és a testvéreikkel együtt legyenek. Ezt olvassuk: *„Kús (azaz Etiópia) folyóvizein túlról hozzák imádóim, szétszórt népemnek leányai ételáldozatomat nekem”*. Mekkora áldozat ez, hogy valaki felutazik csak azért ilyen hosszú úton, hogy áldozatot mutathasson be egyszer a templomban. Óh, Testvérek, hányan nem tudnak még a szomszédból sem átjönni ide a gyülekezetbe, és milyen nagy kegyelem az, amikor a hívők akár órákat is utaznak azért, hogy a vasárnapi istentiszteleten testvéreikkel együtt imádják az Urat! Kinek a munkája ez, ha nem az Úré, hogy ilyen áldozatokat hozunk érte? Micsoda kegyelem, ha áldozatot tudunk hozni azért, hogy az Urat tiszteljük, és nem azt számítgatjuk, hogy jaj, vasárnap mennyi mindenről maradok le, ha elmegyek istentiszteletre, vagy hétköznap 1-1 bibliaórára, hanem az Úr elvégzi a munkáját a szívemben, hogy csodálatos dolog az Urat imádni és testvéreikkel együtt lenni.

Az után azt ígéri az Úr, hogy megtisztítja népe ajkát. *„Akkor változtatom majd a népek ajkát tisztává.”* Erről is sok mindent lehetne mondani,

most csak elégedjünk meg azzal a magyarázattal, hogy ez részben a tiszta beszédet, részben az igazság tanítását jelenti – hogy nem ember által kitalált dolgokat hirdetünk és vallunk, hanem az ige igazságát, mert a tiszta ajak az igazságot hirdeti –, és részben a szív megtisztulását is, hisz kapcsolatban áll azzal is az ajak tisztasága. Gondoljuk végig, mit mond Krisztus? *„A szív teljességéből szól a száj”* (Máté 12,34). Ugyanakkor szoros kapcsolatban áll a következő ígérettel is, miszerint *„mind segítségül hívják az Úr nevét”*. Ez nemcsak azt jelenti, hogy imádkoznak Őhöz – a segítségkérés sokaknak ennyit jelent, hogy imádkozom, akkor kérek valamit az Úrtól –, hanem Isten iránti tiszteletünk egyik fő módja, magát az istentiszteletet is jelenti. A hívó ember szívében ugyanis Isten azt akarja elvégezni, hogy ne reméljünk semmikor, semmilyen körülmények között máshonnan segítséget, csakis Őtőle, ezért fejezi ki az Isten iránti tiszteletet az a kifejezés, hogy segítségül hívni az Urat, és amikor ezt megvallom, hogy az Úrtól várom az én segítségemet, Őtőle kérem, várom, és ha megkapom, azért hálát adok Neki, akkor tisztelem Őt igazán, ha mindezt nyilvánosan meg tudom vallani, mert ebben mutatom meg, hogy én az Ő mindenható hatalmában és irántunk való kegyelmében bízom.

A folytatásban annak áldásáról van szó, hogy Isten az Ő népét egységesé akarja tenni, mint egy test tagjait. Ugyanis azt ígéri itt a próféta: *„hogy egy akarattal szolgálják Őt”*. Az eredeti héber szövegben az szerepel, hogy egy vállal munkálkodnak a hívők, azaz mindenki odateszi a vállát a teher alá, mindannyian vállunkra vesszük az Istennek való szolgálatot, és azt együtt végezzük. Isten nem magányos harcosokat akar nevelni, akik egyedül hordozzák a munka minden terhét, és közben összeroskadnak a súly alatt, mert nem bírják, hanem egy szolgáló közösséget, amelyben mindenki együtt tesz a közös ügy, az evangélium érdekében. Ez is Isten ígérete, hogy ilyenné akar minket tenni, és ezt munkálja a szívünkben, hogy közösen szolgáljuk az evangélium ügyét.

A következő – hadd fogalmazzak így – „ígéretcsokor” így hangzik: *„Azon a napon nem szégyenülsz meg egyetlen cselekedetért sem, amelyekkel vétkeztél ellenem; mert akkor eltávolítom körödből azokat, akik kérkedve örvendeznek benned, és nem kevélykedel többé az én szent hegyemen.”* Ez nem csupán azt jelenti, hogy Isten megbocsátja népe bűneit, és ezért nem kell azok miatt szégyenkeznie, azaz, hogy ama *„napon nem szégyenülsz meg egyetlen cselekedetért sem”*. Hát mi miatt nem kell szégyenkezni? A bűnbocsánat miatt. Nem azért, mert nem kell szégyellnünk a tetteinket, dehogy-nem, szégyelljük a bűnt, de azért nem kell szégyellni, mert van rá bocsánat és kegyelem. De nemcsak ezt jelenti ez az ígélet, hanem hogy a képmutatókat és vallásosokat, akiknek nincs élő hitük, Isten időnként eltávolítja az egyházból. Ez most keményen hangzik, ezért kicsit hadd részletezzem, nehogy félreértsük: nem azt jelenti ez az ígélet, hogy Isten felszólít minket, hívőket,

hogy különféle szempontok szerint, törvényeskedve egymás felett elkezdhetjük megtisztítani a gyülekezetet a hitetlenektől – ez a gondolat távol áll Isten ígéjétől, akárhányan is képviselik ezt –, hanem azt jelenti, hogy az Úr maga fogja ezt munkálni, hogy egyértelműen kiderüljön az egyházban, ki az Övé, és ki az, aki csak úgy tesz, mintha az lenne. Meg kell értenünk Sofóniás próféta korát, amikor az egyházat eluralják a képmutatók, a bűnben élők, akik magukénak vallják Istent és az Ő ígéreteit, de se élő hitük nincs, se engedelmes életre nem törekszenek. Isten azt mondja, hogy az ilyenektől az ítélettel megtisztítja majd az egyházát. Nem lesz tökéletes egyház, hanem nem ők lesznek majd többségben. És bizonyos korokban, az ébredések idején, a reformáció idején, láthatjuk ezt az Ő munkáját, amikor Isten a hívőket szaporítja, nem pedig a vallásos képmutatókat. Sofóniás idejében sokan voltak ilyenek, akik a templomban áldoztak, s azt hitték, hogy emiatt ők rendben vannak Istennel, és a mennybe kerülnek, a templom örökké állni fog, és én méltó vagyok Istenhez. Ma is sokan hiszik azt, hogy azért, mert református családba születnek, vagy egyszerűen minden ok nélkül megérdemlik azt, hogy a mennybe kerüljenek, mert ők jó emberek, templomba be nem teszik a lábukat, de ha megkérdezzük, hogy mit hiszel, mi lesz veled a halál után, azt fogják mondani, hogy mennybe kerülök, mert én jó ember vagyok. Isten azt mondja, hogy az ilyen fajta kevélységet Ő letöri, ez olyan dicsekedés Isten ígéreteivel, amit senki nem tehet meg, és ezzel szemben Isten az Ő népét alázatra tanítja, arra az alázatra, hogy bűnös vagyok, hogy nem kell szégyenkezni a bűnért, de azért, mert bűnbocsánatot kaptam, és nincs mivel dicsekednem, csak az Úrral, de Vele van okom a dicsekvésre, Ővele dicsekedhetem.

A következő ígéret így hangzik: *„És marasztok közötted nyomorult és szegény népet, akik bíznak az Úr nevében.”* Ez az ígéret azt jelenti ószövetségi nyelven, hogy Isten mindig is a keresztt hordozására hívta el az Övéit, ezért nevezi népét nyomorultnak és szegénynek. Nem mondhatta azt a próféta, hogy hordozzátok a kereszttet, mert akkor még nem jelentett semmit a keresztt, Krisztus halála óta jelent valamit a keresztt. De ószövetségi nyelven ugyanezt jelenti, hogy vedd fel a te keresztedet, nyomorult és szegény nép leszel, nehezek lesznek a körülményeid, nagy terhek lesznek rajta, de az Úrral leszel. És bár látszólag megterhelt emberekről van szó, mégis erőt kapnak az Úrtól, mert bizalmukat az Úr nevébe vetik, és így képesek elhordozni ezeket a nehéz terheket. Ezért köti össze a kettőt Isten, megígéri, hogy *„marasztok közötted nyomorult és szegény népet, akik bíznak az Úr nevében”*, azaz megvan az erőforrás, az Úrba vetett bizalom a teher elhordozásához, Isten ezt is ígéri, hogy ezt munkálja az Övéiben. Nem a gondtalanság, a könnyebbség érzése, vagy ahogyan manapság mondani szoktuk: az áldások megtapasztalása, hogy milyen sok áldást kaptam az Úrtól, nem ez a mértékadó a hívő ember életében, hanem az, hogy az Úrban bízik-e, vagy sem, Tőle kap-

ÍGÉRETEK AZ ÍTÉLET UTÁNRA

ja-e az erőt a kereszthordozáshoz! Mert lehet, hogy szegények és nyomorultak vagyunk, de mivel az Úrban bízunk, ezért mi vagyunk a legerősebbek és a leggazdagabbak (nem földi szemszögből, hanem az Úr szemszögéből nézve)!

A folytatásban arról beszél a próféta, hogy *„Izráel maradéka nem cselekszik hamisságot, nem szól hazugságot, és nem találtatik szájában álnokságnak nyelve”*. Ez a leírás a fejezet elején említett bűnökkel teli élet ellenkezője, olvassuk el a fejezet első 8 versét, ez a hamisság, álnokság, hitetlenség van benne megfogalmazva. Annyit jelent ez az ígéret, hogy Istennek gondja lesz arra, hogy az Övéi megszentelt életűek legyenek, azaz, hogy az Úr akarata szerint igyekezzenek élni és cselekedni, azaz a bűnt, a hazugságot, a hamisságot, álnokságot ne csak meggyűlöljék a szívükben, ez ne csak egy érzés legyen, hanem el is hagyják azt gyakorlatilag, szívükben megváltozzanak, megújuljanak, és ellenkező módon éljenek, azaz igazságot szóljanak, az igazságot cselekedjék, és arra törekedjenek minden helyzetben. Ez is Isten Lelkének munkája, ezért ígéret. A hamisság cselekvése, hazugság szólása és az álnokság volt az oka Isten ítéletének egyébként, amit Sofóniásnak meg kellett hirdetnie, amikor tehát azt mondja az Úr, hogy ezek többé nem találatnak meg népe életében, akkor azt mondja, hogy az ítélet által megtisztította Isten az Ő népét ezektől. Amikor Krisztus golgotai kereszten történt halálára, bűneink ítéletére gondolunk, akkor lássuk meg azt is, hogy az is azért történt részben, hogy mi is elhagyjuk – ahogy Krisztus fogalmaz – Sátán atyánkat, aki a hazugság, hamisság, álnokság atyja, és megtisztíttassunk Krisztus vére által bűneinktől és bűnös természetünktől, hogy éljünk Istennek, aki az igazságnak és szentségnek Istene. Ez is Isten ígérete, hogy ezt fogja munkálni az Övéi életében az egyházban.

Végül, de nem utoljára azt mondja az ige: *„legelésznek és lenyugosznak és nem lesz, aki felrettentse őket.”* Ez is számos csodálatos ígéretet tartalmaz számunkra. Először is az előző ígéret folytatásaként azt jelenti, hogy mivel a bűnnek hátat fordítunk, mivel Isten elkezdte ezt a munkáját bennünk, utána azt is munkálni fogja, hogy a jó Pásztort, Krisztust, és az Ő szavát, Igéjét kezdjük el követni, és a szerint élni. Ezt jelenti az, hogy legelésznek, mint egy nyáj, azaz Krisztus nyájává leszünk. Mert akik Krisztuséi, azok meghallják az Ő hangját, és követik Őt különféle legelőkre, lelki módon táplálatnak, és a Pásztor jól tartja őket. Továbbá az Istentől kapott nyugalom ígérete is van itt: *„lenyugosznak, és nem lesz, aki felrettentse őket”*. Ez a Krisztusban kapott békességünket és nyugalomunkat jelenti, hogy megbékéltünk Istennel. Isten munkája ez, hogy Ővele akkor is biztonságban és nyugalomban lehetünk, amikor kívül éppen háborúság és békétlenség vesz körül minket, Isten népe akkor is nyugalomban élhet. És ez nem áll ellentétben azzal, hogy szegény és nyomorult nép, mert a nyugalom nem ettől függ, nem a kereszthordozástól, hanem hogy milyen a kapcsolatunk az Úrral, bízunk Benne, ebben lehet a mi nyugalomunk, Őbenne.

Látjuk tehát, hogy mennyi mindent ígért Isten a próféta által népének, nekünk, ma is! Mert ezeket a munkáit és ígéreteit nagy részben nekünk is adja. Van, ami régen teljesedett be, hogy a zsidókat összeszedte a szétszéledtségből, de az ígéreték többsége nekünk is adatik, és Isten ezeket az Ő munkáit, ígéreteit nekünk is adja, hogy velünk is így fog bánni, és így fog munkálkodni az életünkben. Az ígéreték által tehát erősíteni akarja hitünket, de egyben terel is bennünket a felé, hogy az előbb felvázolt módon éljünk, és ezekért az ígéretékért könyörögjünk. Ezek olyan ígéreték, amelyek mellett nem mindegy, hogy elmegyünk, azt mondjuk, hogy hát ez Sofóniásnak meg a zsidóknak volt fontos, ez engem nem érdekel, meg nem érint, vagy pedig elhiszem, hogy Isten megígéri ezekben nekem is, hogy hogyan cselekszik velem és értem, és milyenné akar engem formálni: tiszta ajkúvá, olyanná, aki nem a hazugságot szólja, nem a hamisságot cselekszi, nem álnok szívű, és a többi ígéretet, amiről szó volt. Kívánom, hogy adja meg nekünk az Úr, hogy ezek az ígéreték váljanak személyessé számunkra, fogjuk fel ezeket így, és olvassuk el otthon így, hogy ez személyesen neked szól, Testvérem, neked és nekem, hogy ezt fogja Isten munkálni a te életedben. És kérjük az Úr Szentlelkét, hogy ezt el tudjuk hinni, és ezt elhíve örömünk legyen, és ez bátorítson minket és ösztönözzön minket Isten nevének dicsőítésére!

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, hogyha az ítéletet és az ígéreteidet együtt nézzük, csodálkozunk azon, hogy azokat, akik ennyire bűnösök, Neked hátat fordítanak, és saját szívük után mennek, így felkarolod, és könyörülsz rajtunk. Köszönjük, hogy számtalan olyan ígéretet adsz, és igazából mindegyik ilyen, amit meg sem érdemlünk, és ezek is mutatják, hogy Te nem feledkezel el rólunk. Ezek az ígéreték arról szólnak, hogy az ítélet idején mindig marad majd néped, akinek szívébe munkálkodsz. Nem a könnyebbséget, nem a gondtalanságot, nem a 24 órás örömet ígéred nekünk, hanem a kereszthordozás kiváltságát, és a Veled való kapcsolat nyugalalmát, békességét, a Benned való bizalom örömét. És köszönjük, hogy ezeket Te munkálad bennünk. Kérünk, segíts, hogy ezt elhiggyük, és ezért dicsőítsünk és magasztaljunk Téged, mivel Te ilyen aktívan, és ennyi mindent megtéve értünk vagy jelen életünkben. Kérünk, hadd legyen ez igaz számunkra, hittel hadd ragadjuk meg, és örvendezzünk ebben.

Hadd várjuk ezeket az ígéreteket akkor is, amikor éppen nehéz időszakban vagyunk, vagy éppen úgy látjuk, hogy saját bűneink fejünkre nőnek, akkor is megáll a Te ígéreted, hogy Te cselekedni fogsz. És ezért, Urunk, bíztass bennünket ezek által a küzdelemre, a szent életre való törekvésre, és minden ígéreted örömteli várására.

Köszönjük, hogy itt a gyülekezetben egymás hitéletében mindezeket láthatjuk részben beteljesedni, kérünk, hogy egymást is tudjuk ezekre emlékez-

ÍGÉRETEK AZ ÍTÉLET UTÁNRA

tetni, amikor éppen e világ sötétsége próbálna elvakítani minket. Ragyogtasd fel a testvéri szeretet által is a Te világosságodat előttünk.

Így könyörgünk egyházunkért és magyar népünkért, adj ébredést, Hozzád térést, és könyörgünk, hogy egyen-egyenként is hadd keressünk így Téged.

Köszönjük irgalmadat, kegyelmedet, szeretetedet, amelyet megmutattál Krisztusban, akiben minden ígéret igenné és ámenné lett, akiért megkaphatjuk mindezeket. Kérünk, add, hogy amikor összejövünk, akárcsak egy biblia-órára vagy istentiszteletre, hadd tiszteljünk és magasztaljunk az evangéliumért és Őerte Téged őszinte hittel, hálaadással. Indíts bennünket valóban erre. És a megszentelt életben is dicsőítsd meg magadat közöttünk.

Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

235. ének

1. Hallgass meg minket, nagy Úr Isten,
E mostani nagy szükségünkben,
És tekints meg minket mi életünkben,
Hogy ne essünk e földön hitetlenségbe, Ördög kezébe.

2. Mert csak te vagy a világosság,
Életünkben te vagy igazság,
Mi setét szívünkben nagy világosság,
És szomorú lelkünkben te vagy vigasság, Örök boldogság.

3. Távoztass tőlünk hamisságot,
Add szívünkbe az igazságot,
És a mi lelkünkbe nagy bátorságot,
Hogy nyilván elhiessük a boldogságot: Örök országot.

4. Adj Szentlelket a tanítóknak,
Egyetemben a hallgatóknak,
Hogy mind engedhessünk akaratomnak,
Dicséretet mondhassunk te szent Fiadnak, Jézus Krisztusnak.

5. Hála néked, mennybéli Isten,
Ki vigasztalsz minket éltünkben,
És el nem hagysz minket nagy szükségünkben,
Megerősítesz inkább az igaz hitben, Ígéretedben.